

Wachtstand

Michael Connelly bij Boekeryj:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
De laatste coyote (Hartzuur)
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
In de stilte van de nacht
Het nachtvuur
Een gewaarschuwd man
De wet van de onschuld
Het holst van de nacht
Woestijnnacht
Eerherstel
Wachtstand

Michael Connelly

Wachtstand

Renée Ballard krijgt bij haar zoektocht naar
een seriemoordenaar onverwacht versterking
van Maddie, de dochter van Harry Bosch

Vertaald door Mylène Delfos en David Orthel

ISBN 978-90-492-0252-1
ISBN 978-94-023-2434-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The waiting*
Vertaling: Mylène Delfos en David Orthel
Omslagontwerp: Johannes Wiebel, Punchdesign
Omslagbeeld: © Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 Hieronymus, Inc.
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Mary 'Meme' Mercer,
met heel veel dank*

MAANDAG,
7.28 UUR

Het wachten op de golf vond ze misschien nog fijner dan het surfen zelf. Ze zat schrijlings op haar plank met haar gezicht naar de kliffen en haar heupen meedeinend op het ritme van het wateroppervlak. Dit gevoel, alsof ze paardreed, deed haar denken aan haar kindertijd met Kaupo Boy. Ze liet het moment tot zich doordringen, voordat de volgende rij golven aan zou komen rollen en het tijd was om haar armen diep in het water te steken en te peddelen.

Ze keek op haar horloge. Nog eentje. Als het meezat kon ze zich hierop helemaal mee terug naar het strand laten voeren. Maar eerst genoot ze er met haar ogen dicht en haar hoofd omhoog nog even van dat ze gewoon hier dreef. De zon was net boven de kliffen uitgekomen en ze voelde de warmte op haar gezicht.

‘Hé, jij bent nieuw hier.’

Ballard deed haar ogen open. Het was die gast op dat One World-board. Een crack zonder wetsuit, zonder enkelkoord, en met een geblakerde huid in de kleur van donker kersenhout. Ze zag de bui al hangen: een staaltje mannelijke territoriumdrift.

‘Meestal ga ik naar Topanga,’ zei ze. ‘Maar daar was niet veel vanmorgen.’

Ze zei er niet bij dat ze een surfapp had geraadpleegd. Dat zou zo’n door de wol geverfde surfer nooit doen.

Hij dreef een meter of zes links van haar en nam de lage rollers zijwaarts, zodat hij haar in de gaten kon houden. Hier bij Staircase Beach zag je niet veel vrouwen. Dit was het speelterrein van de grote jongens. Veel rotsen bij laagtij. Je moest weten wat je deed, en dat wist Ballard. Ze had niemand *tube* doorkruist en was ook niet te snel een golf uit

gegaan. Als deze kerel probeerde haar de les te lezen, zou ze hem direct de mond snoeren.

‘Ik ben Van,’ zei hij.

‘Renée,’ zei zij.

‘Zin in een ontbijtje straks bij Paradise Cove?’

Dat kon iets subtieler, maar oké.

‘Geen tijd,’ zei ze. ‘Nog één set en dan moet ik aan het werk. Even-goed bedankt.’

‘Ander keertje dan,’ zei Van.

Voordat het gesprek te ongemakkelijk werd, begon iemand verderop te peddelen en zijn plank in positie te brengen voor een inkomende golf. Hij was als die ene vogel die de hele zwerm doet schrikken en opvliegen. Ballard keek over haar schouder en zag de volgende rij golven hoog aankomen. Ze wipte naar voren en legde haar benen op de plank. Ze begon te peddelen. Diepe halen, vingers bij elkaar om snelheid te maken. Armen diep in het water. Ze wilde de golf niet missen, niet terwijl Van toekeek.

Ze wierp een blik naar links en zag hem haal voor haal met haar mee peddelen. Hij zou haar willen aftroeven, laten zien wie hier de baas was.

Ballard peddelde harder, voelde haar schouders branden. Haar plank begon met de golf mee omhoog te gaan. Dit was het moment: ze sprong in hurkzit op de plank met haar voeten op de middenlijn. Ze zette haar linkervoet naar achteren en stond precies overeind op het moment dat de golf zijn top bereikte. Ze drukte de neus van haar plank omlaag en zette hem in de golf.

In haar kielzog hoorde ze Van nog iets roepen, hij noemde haar ‘Goofyfoot’: ze stond met haar ‘verkeerde’ voet voor.

Ze stak haar armen uit voor de balans, draaide de plank en surfte tegen de wand van de golf omhoog, waarna ze weer omlaag stuurde en er helemaal in dook. Acht seconden lang was de rest van de wereld helemaal weg. Ze was alleen met de zee. Het water. Verder niets.

Ze dreef op het schuim toen ze zich Van herinnerde en omkeek waar hij was. Eerst was hij nergens te bekennen, maar toen stak zijn

hoofd uit de branding, samen met zijn rode plank. Hij stak zijn hand op en Ballard knikte gedag. Ze stapte van haar plank, pakte hem op en liep de branding uit.

Tegen de tijd dat ze door de duinen heen was en bij de parkeerplaats aankwam, had ze haar wetsuit tot op haar heupen afgestroopt. Door de zon en de wind was haar huid al bijna droog. Ze zette haar plank tegen de zijkant van de Defender en tastte achter het achterwiel naar haar sleutelbox.

Hij was weg.

Ze hurkte neer en speurde het asfalt rond de band af naar het magnetische doosje.

Weg.

Ze boog zich verder naar voren, keek omhoog in de wielkast en hoopte dat ze het op de verkeerde plek had achtergelaten.

Maar het was er niet.

‘Kut.’

Snel stond ze op en liep naar het portier. Ze trok aan de deurgreep en het portier ging open; de auto was niet op slot.

‘Kut, kut, kut.’

Daar lagen de sleutel en het magnetische doosje op de bestuurdersstoel. Ze zag dat het handschoenenkastje openstond. Ze boog naar voren, reikte onder de stoel en veegde met haar hand heen en weer over de mat.

Haar telefoon, pistool, portemonnee en badge waren weg. Ze stak haar hand verder onder de stoel en haalde haar handboeien en een zevenschots Ruger-enkelrevolver tevoorschijn, die de dief blijkbaar gemist had.

Ze stond op en keek de parkeerplaats rond. Niemand te zien. Alleen de rij auto’s en campers van de surfers die nog op het water waren.

‘Kutzooi,’ zei ze.

2

Zonder haar portemonnee met haar ID-kaart kon Ballard niet door het poortje bij de ingang van het Ahmanson Center naar het LAPD. Daarom reed ze naar het extra parkeerterrein achter het enorme trainingscentrum en belde ze Colleen Hatteras op haar nieuwe telefoon. Hatteras antwoordde op dringende toon: ‘Renée, waar zit je? We zouden toch om negen uur vergaderen?’

‘Ik sta op het parkeerterrein achter. Kun je de nooduitgang voor me opendoen, Colleen?’

‘Echt? Als de hoofdinspecteur –’

‘Ja, echt. Kom nu maar gewoon opendoen en laat de hoofdinspecteur maar aan mij over. Is iedereen er nog?’

‘Eh, ja. Volgens mij is Anders naar de kantine, maar hij zei niets over weggaan.’

‘Oké, vraag Tom of Paul hem op te halen, en kom jij intussen de deur voor me opendoen. Ik ben er over twee minuten.’

‘Wat is er aan de hand? Je belde niet en nam ook niet op. We begonnen ons al zorgen te maken.’

Ballard stapte uit de Defender en liep naar de achterdeur van het complex. Ze liep zich nu al aan Colleen te ergeren en de werkdag was nog niet eens begonnen.

‘Even rustig, Colleen,’ zei ze. ‘Er is niets aan de hand. Ik ben mijn telefoon en portemonnee kwijtgeraakt op het strand. Ik moest naar huis om een creditcard op te halen en daarna naar de Apple Store voor een nieuwe telefoon. Dus als je nu alsjeblieft even open wil doen? Ik ben er bijna en ik hang nu op.’

Ze hing op voordat Colleen nog meer vragen kon stellen, want Col-

leen kennende zou ze dat zeker doen. Ballard liep naar de nooduitgang en trok haar jasje dicht, zodat het hopelijk niet zou opvallen dat haar badge niet aan haar riem zat.

Colleen deed open en meteen klonk er een oorverdovend alarm. Ballard stapte snel naar binnen en trok de deur achter zich dicht, waarna het geloei ophield.

‘Hoe kon je nou je telefoon en portemonnee kwijtraken? Zijn ze gestolen?’

‘Lang verhaal, Colleen. Is iedereen er?’

‘Tom is Anders gaan halen.’

‘Mooi. Zodra ze er zijn, beginnen we.’

De nooduitgang bevond zich achter het archief met de moorddossiers. Met Colleen voorop liep Ballard langs de achterste rij kasten naar de kantoortuin van de eenheid Cold Cases. Het midden van deze ruimte werd gedomineerd door het ‘vlot’: acht aan elkaar gekoppelde bureaus met scheidingswandjes ertussen voor de privacy. Langs de zijwanden van de ruimte stonden archiefkasten en whiteboards waarop de lopende onderzoeken werden bijgehouden.

‘Sorry dat ik zo laat ben,’ begon Ballard toen ze bij haar bureau aan het uiteinde van het vlot kwam. ‘Zo gauw als Tom en Anders er zijn, kunnen we van start.’

Ballard ging achter haar computer zitten en logde in op het centrale netwerk. Op het portaal van het bureau voerde ze haar wachtwoord in, waarna ze de database met processen-verbaal van misdrijven uit het hele district opende. Ze zocht naar aangiften van diefstallen uit voertuigen aan het strand en vond er al snel een aantal. Hieruit kon ze een lijst samenstellen met diefstallen op populaire surfstranden. Ballard surfte al sinds haar zestiende en kende alle surfstranden langs de kust van Zuid-Californië, van Dockweiler tot Trestles Beach. Ze kende elke break en zag al snel een patroon van meldingen van auto-inbraken op plaatsen waarvan ze wist dat het parkeerterrein er vanaf het strand niet te zien was.

Daaruit leidde ze drie dingen af. Ten eerste was het waarschijnlijk steeds dezelfde dief of groep dieven. Ten tweede moesten ze bekend

zijn met de surfwereld en waren ze mogelijk zelf surfers. En ten derde waren de diefstallen verspreid langs de kust gepleegd, waardoor ze onder verschillende politiedistricten vielen en de politie geen patroon had opgemerkt. De diefstallen werden gezien als incidenten.

Ballard begon de samenvattingen van de processen-verbaal te lezen om te kijken of getuigen iets bruikbaar hadden gezien, of er vingerafdrukken van verdachten waren gevonden en of een eerste aangifte van een auto-inbraak ook verder was opgevolgd. Geen van deze diefstallen was substantieel genoeg om veel aandacht van de politie te krijgen. Portemonnees, telefoons, contant geld en achtergebleven surfplanken werden het meest gestolen. Ballard wist dat deze zaken los van elkaar waarschijnlijk na de eerste aangifte in de la belandden. Zoals het protocol voorschreef, zouden ze bij een of andere speciale eenheid voor voertuigdelicten terecht komen, maar zonder een beschrijving van een verdachte, een vingerafdruk of zelfs maar een gedeeltelijk kenteken van een vluchtauto zou de aangifte ondergesneeuwd raken in de enorme hoeveelheid kleine misdrijfjes die niet veel aandacht verdienen van het strafrechtelijk apparaat. Zo ging het nu eenmaal tegenwoordig. Er werd meestal alleen aangifte gedaan voor de verzekering. Wat de politie betrof, was het niets meer dan papierverspilling.

Colleen stak haar hoofd boven het tussenschot uit dat Ballards bureau van het hare scheidde. Vanwaar zij stond kon ze Ballards scherm niet zien. 'Waar werk je aan?' vroeg ze.

Ballard sloot haar zoekopdracht af. 'Gewoon even mijn mail checken,' zei ze. 'Is iedereen zover?'

'Anders is er,' zei Colleen.

Ballard stond op om het team toe te spreken.

3

Afgezien van Ballard, die een fulltime bevoegde agent was, bestond de eenheid Cold Cases volledig uit vrijwilligers. Er was bij de politie in het hele land een trend gaande waarbij afdelingen met budgetproblemen gepensioneerde rechercheurs inzetten om onopgeloste zaken te onderzoeken. In navolging daarvan had Ballard twee jaar eerder de leiding gekregen over de eerder in de ijskast gezette eenheid van het LAPD. Ze was ook de belangrijkste personeelswerver, wat betekende dat ze mensen moest overtuigen om hun vaardigheden minstens één dag per week voor deze nobele taak in te zetten tegen een onkostenvergoeding van vijftig dollar per maand. Eindelijk had ze een punt bereikt waarop ze tevreden was met het team dat ze had samengesteld.

Op het vlot zaten Tom Laffont, gepensioneerd FBI-agent; Lilia Aghzafi, die twintig jaar bij de politie van Las Vegas had gewerkt; en Paul Masser, voormalig openbaar aanklager in grote strafzaken bij het Openbaar Ministerie. Colleen Hatteras had nooit bij de politie gewerkt. Als huismoeder was ze verslingerd geraakt aan genetische genealogie en online cursussen gaan volgen over de toepassing ervan bij de politie. Ze was onvermoeibaar achter het toetsenbord én stak graag haar neus in de persoonlijke zaken van de andere leden van het team, met Ballard als voornaamste mikpunt. Ze was ook een zelfbenoemd 'empaat', die er nooit voor terugschrok de gevoelens die ze oppikte van mensen en zaken te benoemen. Ballard nam dat maar voor lief omdat Colleens handigheid zo goed van pas kwam bij het oplossen van zaken.

Het nieuwste lid van de eenheid was Anders Persson, mogelijk nog meer een buitenbeentje dan Hatteras. Zijn politie-ervaring beperkte

zich tot een baantje als vrijwilliger bij de Zweedse politie in Stockholm, waar hij vandaan kwam. Maar nu runde Persson, net achten-twintig jaar oud, 's nachts een softwarebedrijf in L.A. en bood hij over-dag zijn internetvaardigheden aan het coldcaseteam aan. Waar Hatteras de expert was in het naspeuren van familiegeschiedenissen en genetische verbanden, was Persson degene die je moest hebben als het om het internet ging, en het vinden van mensen die er alles aan gedaan hadden om niet gevonden te worden. Samen vormden Hat-teras en Persson een geducht team, dat degenen met de echte politie- en recherche-ervaring goed aanvulde. En al waren ze nog aan het bij-komen van de deuk die hun reputatie had opgelopen door een zaak die in een vroeg stadium was misgelopen, toch had Ballard nu het gevoel dat haar team snorde als een geoliede machine. Het vlot had nog plek voor twee extra vrijwilligers, maar Ballard was tevreden met wat ze nu bereikten. Gemiddeld loste de eenheid drie oude moordzaken per maand op. Het was een druppel op een gloeiende plaat vergeleken met de zesduizend onopgeloste moordzaken in de archiefkasten achter het vlot, maar je moest ergens beginnen.

Ballard liep naar de muur met de whiteboards om de vergadering te openen. Normaal gesproken zou ze haar jasje over haar stoel laten hangen, maar vandaag hield ze het aan, zodat je niet zag dat ze haar badge niet droeg.

Er stonden vier borden op een rijtje. Daarop werden de zaken bijge-houden waar op de een of andere manier aan gewerkt werd. Elke maandagochtend kwam het team bijeen om de voortgang te bespre-ken. Op het eerste bord stond een lijst met alle zaken waarvan ze be-wijsmateriaal hadden dat aan een forensische en technologische ana-lyse moest worden onderworpen. Dit bestond voornamelijk uit DNA en vingerafdrukken, maar soms ook uit ballistische gegevens. De toe-passing van DNA in strafzaken was pas aan het begin van de jaren ne-gentig van de vorige eeuw door de Californische rechtbanken goedge-keurd, en de afgelopen jaren was grote vooruitgang geboekt in de genetische analyse. Hierdoor werd het echt de moeite waard om onop-geloste zaken uit de laatste drie decennia van de vorige eeuw nog eens

te herzien. Bovendien waren de databanken met vingerafdrukken enorm uitgebreid. Helaas bleven de ballistische databanken een beetje achter bij deze ontwikkelingen, wat ze minder bruikbaar maakte, maar toch konden ze niet worden genegeerd in zaken waar vuurwapens bij betrokken waren.

Het enige wat zand in de tank van de geoliede machine strooide, was dat veel van de zaken zo oud waren dat de moordenaars die het team wist aan te wijzen inmiddels al dood waren of achter de tralies zaten. De nog steeds rouwende families kregen dan wel antwoord op hun vragen, maar deze vorm van gerechtigheid voelde wel als mosterd na de maaltijd. En de leden van de eenheid Cold Cases werd iets ontzegd waar elke rechercheur bij het afsluiten van een zaak naar verlangde: het kwaad achter de moord in de ogen te zien. Dit was de reden waarom de zogenaamde live zaken – waarvan werd aangenomen dat de moordenaar nog leefde en vrij rondliep – de zaken waren waar het team zich het meest enthousiast op wierp. Hoewel de dossiers met onopgeloste zaken in het archief teruggingen tot begin 1900, had Ballard het team opgedragen alleen zaken te behandelen vanaf 1975.

Ballard wierp een snelle blik op het eerste bord om te zien of er nieuwe zaken bij waren gekomen. Als ze niet aan een lopend onderzoek werkten, was het de taak van de teamleden om zaken uit het archief te halen om te zien of het zin had ze opnieuw te bestuderen.

‘Oké, heeft er nog iemand iets nieuws voor onze playlist?’ vroeg ze.

Na een rondje ontkenningen vanaf het vlot stak Laffont zijn hand op. ‘Ik heb deze week misschien wel iets bij te dragen,’ zei hij. ‘Ik hoop vandaag iets van Darcy te horen, als het meezit.’ Darcy Troy was de DNA-technicus die de zaken van de eenheid Cold Cases behandelde. Het was mooi om een vaste contactpersoon op het lab te hebben, maar Troy kon zich niet uitsluitend met zaken van het coldcaseteam bezighouden. Lopende onderzoeken kregen altijd voorrang. DNA-analyses van die zaken moest Troy eerst afhandelen voordat ze zich kon bezighouden met wat er binnenkwam vanaf het vlot. Het wachten was soms erg frustrerend.

‘Wat is het voor zaak?’ vroeg Ballard.

‘Een moord met seksueel geweld uit ’91,’ zei Laffont. ‘Een erge. Al zijn ze dat allemaal natuurlijk. Maar hij verkrachtte haar meerdere keren voordat hij haar wurgde. Ejaculeerde buiten het lichaam, maar liet wel iets op haar kleren achter. Darcy heeft het. Vorige week zei ze dat ze deze week iets zou hebben.’

‘Mooi,’ zei Ballard. ‘Hoe heet het slachtoffer?’

‘Shaquilla Washington,’ zei Laffont. ‘Gebeurde aan de zuidkant. Kreeg niet zo veel aandacht destijds.’

Ballard knikte. Ze hoefden er verder geen woorden aan vuil te maken. Zaken die minder aandacht hadden gekregen omdat ze de minderheidsgemeenschappen aan de zuid- en oostkant van de stad betroffen, waren in de archieven oververtegenwoordigd. Dit kon deels worden verklaard door het feit dat er in die kringen meer moorden werden gepleegd en dat de werkdruk van de rechercheurs daar het hoogst was van de hele stad. Maar een andere verklaring was het gebrek aan interesse voor die gemeenschappen en de afwezigheid van empathie voor de slachtoffers. Bij Laffont had Ballard zulke tekortkomingen niet opgemerkt. Als hij tijd had om in de archieven op zoek te gaan naar zaken die in aanmerking kwamen voor een herziening, pakte hij juist vaak dossiers uit het zuidelijke deel van de stad. Hij was wit, achter in de vijftig en had als FBI-agent bij het plaatselijke bureau in Los Angeles zelden aan de zuidkant gewerkt, maar hij zag zijn inspanningen nu als een manier om de balans wat meer in evenwicht te brengen. Ballard respecteerte hem daarom.

‘Hopelijk komt Darcy ergens mee,’ zei ze. Ze nam met haar team de overige zaken op de borden door, tot ze uiteindelijk bij het laatste bord aankwam, waarop de zaken stonden die het meest actueel waren in termen van een ophanden zijnde arrestatie, een rechtszaak of een afsluiting. De laatste zaak op de lijst was er een van Masser.

Deze zaak betrof de moord op een supermarktmedewerker in Hollywood in 1997. Een man met een skimasker kwam de winkel binnen, beroofde de medewerker en schoot haar toen in de borst. Ze werd recht in haar hart getroffen en was op slag dood. Daarna sprong de overvaller in een gereedstaande auto en ontsnapte. Volgens verschil-

lende getuigen in de winkel en buiten was de chauffeur van de vlucht-auto een witte vrouw met lang zwart haar. De auto zelf werd beschreven als een kastanjebruine sedan en een getuige kwam met de eerste twee cijfers van de nummerplaat.

In de winkel hing een videocamera en bij het bekijken van de band bleek dat het schot gelost werd toen de verdachte het geld pakte dat de medewerker op de toonbank had gelegd. Het leek erop dat het pistool per ongeluk was afgegaan, waar de schutter zelf ook van schrok. Hij liet de helft van het geld liggen, draaide zich om en rende de winkel uit.

De cijfers van de nummerplaat en de beschrijving van de auto brachten de rechercheurs uiteindelijk via de voertuigenregistratie bij ene Donald Russell, de eigenaar van een kastanjebruine Honda Accord met een kenteken dat begon met die twee cijfers. Russell was werkloos en was vaker gearresteerd geweest voor drugsgerelateerde delicten. Hij woonde samen met zijn vrouw, die ook een strafblad met drugsdelicten had. Zij had echter kort blond haar. Beiden werden ondervraagd, maar ze ontkenden hun betrokkenheid bij de overval en de moord. Ze verschaften een alibi dat de rechercheurs konden bewijzen noch weerleggen. De rechercheurs brachten de zaak aan bij de officier van justitie, maar de openbaar aanklagers weigerden de zaak te vervolgen omdat er volgens hen niet genoeg bewijs was om een jury te overtuigen en een schuldig-vonnis uit te spreken. Maar er kwam geen verder bewijs en de zaak raakte in de vergetelheid, totdat Paul Masser van het coldcaseteam het moorddossier uit het archief met onopgeloste zaken haalde.

Masser bekeek de zaak en kwam er al snel achter dat het traditionele type bewijs dat een cold case weer op gang kan brengen in dit geval ontbrak. Er waren geen vingerafdrukken of DNA van de plaats delict. De kogel was uit het lichaam van de gesneuvelde medewerker gehaald, maar zelfs daar kon de moderne ballistische technologie niets mee, omdat hij was afgeplat toen hij de ruggengraat van het slachtoffer raakte, waardoor het NIBIN, de nationale ballistische database, er niets meer mee kon. En er was nooit een wapen gevonden om de kogel mee te vergelijken.

Masser lokaliseerde de verdachten, die nog steeds in Los Angeles woonden, en kwam achter twee dingen die een kwarteeuw later nieuw licht op de moord konden werpen. Het eerste was dat het koppel geen koppel meer was; ze waren vijf jaar na de moord gescheiden. Daarnaast ontdekte hij via de sociale media dat Maxine Russell, de ex, een herstellende verslaafde was, die onlangs op haar Facebook-pagina had laten weten dat ze gevierd had dat ze twintig jaar clean was.

Masser wist uit hoofde van zijn vroegere functie als openbaar aanklager dat de scheiding van het echtpaar betekende dat het verschooningsrecht niet langer van toepassing was. Dat is een regel die inhoudt dat je niet tegen je echtgenoot kunt getuigen zonder toestemming van die echtgenoot. Maar deze bescherming was beperkt tot de jaren van het huwelijk, wat betekende dat er nu een mogelijkheid was om de ex tegen haar voormalig echtgenoot op te zetten. Uit zijn ervaring met een familielid dat herstellende was van een verslaving, wist Masser dat de meeste afkickprogramma's hun deelnemers aanmoedigen om een dagboek bij te houden tijdens het traject om van hun verslaving af te komen.

Met de informatie uit het oorspronkelijke onderzoek stelde Masser een huiszoekingsbevel op voor het appartement waar Maxine Russell nu woonde en wist hij een rechter ervan te overtuigen het te ondertekenen. Het bevel omvatte alle dagboeken of documenten die door de verdachte waren geschreven, plus alle familiefoto's, waar Maxine op stond met lang donker haar. Op een boekenplank in de woonkamer vond Masser verschillende dagboeken die Maxine had bijgehouden in de jaren dat ze niet meer gebruikte. In één aantekening beschreef ze de misgelopen overval en in een andere uitte Maxine haar schuldgevoelens over het feit dat ze betrokken was geweest bij iemands dood, ook al beweerde ze dat het een ongeluk was. Ook werd er nog een fotoalbum in een kast gevonden met foto's van Maxine als kind. Op veel ervan had ze lang donker haar.

Maxine was twee weken geleden gearresteerd en zat nog vast; de borg van twee miljoen dollar kon ze zich niet veroorloven. De arrestatie was door het bureau niet breed uitgemeten en was tot nu toe aan de

aandacht van de media ontsnapt. Nu was het moment aangebroken dat Masser verder kon gaan met het tweede deel van zijn strategie voor deze zaak.

‘Vanmiddag heb ik een afspraak met John,’ vertelde Masser aan het team. ‘We gaan naar de advocaat van Maxine om te zien of ze een deal wil sluiten. Na twee weken begint hopelijk het besef door te dringen dat opsluiting niet de manier is waarop ze de rest van haar leven wil doorbrengen.’

John was John Lewin, de plaatsvervangend officier van justitie die de zaken van de eenheid Cold Cases toegewezen had gekregen. In de berichtgeving die opgeloste oude zaken vaak met zich meebrachten, noemden de lokale media hem ‘de koning van de cold cases’.

‘Heeft ze haar ex vanuit de gevangenis gebeld?’ vroeg Ballard.

‘Niet via de lijnen die worden getapt,’ zei Masser. ‘Ik vraag me af of hij weet dat ze gearresteerd is.’

‘Wat wil John haar aanbieden?’ vroeg Laffont.

‘Ik weet niet waarmee hij wil beginnen, maar hij vertelde me dat hij voor volledige immuniteit gaat als ze ons haar ex geeft,’ zei Masser.

‘Denk je dat ze daarop ingaat?’ vroeg Laffont.

‘Ja, dat denk ik wel,’ antwoordde Masser. ‘Ik heb geprobeerd het scheidingsdossier op te vragen, maar dat is niet openbaar. Ik weet wel dat ze sinds de scheiding twee keer om een straatverbod tegen hem heeft gevraagd. Kennelijk is er niet veel liefde meer. Ze zal vast onze kant op vallen.’

‘Laten we het hopen,’ zei Ballard. ‘Laat het me weten zodra je het weet.’

‘Doe ik,’ zei Masser.

‘Oké, dat was het dan,’ zei Ballard. ‘Sorry dat ik te laat was en iedereen bedankt voor het wachten. Laten we zakendoen en *dig down*.’

Ballard eindigde de wekelijkse bijeenkomst altijd met dezelfde boodschap uit haar lievelingsnummer van Muse: ‘Dig Down’, graaf diep. Die tekst hing aan de wand van haar werkplek. Het was haar motto, en het gold voor haar zaken en voor haar leven.

4

Terug achter haar bureau haalde Ballard een van de processen-verbaal tevoorschijn die ze eerder had zitten doornemen. Het betrof een auto-inbraak die een maand eerder had plaatsgevonden aan het strand van Topanga. Ze had dit dossier er opnieuw bij gepakt vanwege de aantekening in de samenvatting van de agent die de aangifte had opgenomen dat er op het parkeerterrein waar de diefstal had plaatsgevonden een fruitstalletje had gestaan. De verkoper had niets gezien, maar de agent had zijn naam en telefoonnummer genoteerd om er nog op terug te kunnen komen. Ballard schreef de gegevens van de fruitverkoper en het slachtoffer van de diefstal op in een notitieboekje. Het slachtoffer heette Seth Dawson. Volgens zijn aangifte was hij niet alleen zijn gloednieuwe iPhone 15 kwijt, maar ook een Breitling-horloge ter waarde van drieduizend dollar, een cadeautje van zijn vader. Door deze twee items was het delict ineens geen kruimeldiefstal meer, maar viel het onder de misdrijven.

Terwijl Ballard het notitieboekje weer in haar jaszak liet glijden, stak Colleen haar hoofd weer boven het tussenschot uit. ‘Ben je niet iets vergeten vandaag?’

Ballard dacht meteen aan de vergadering en vroeg zich af of ze mogelijk iets over het hoofd had gezien. ‘Ik dacht van niet,’ zei ze. ‘Zoals?’

Colleen liet haar stem dalen tot een samenzweerderig gefluister. ‘Zoals je badge, bijvoorbeeld.’

Ballard liet haar hand op haar rechterheup vallen om naar de badge aan haar riem te tasten. ‘Shit, je hebt gelijk,’ zei ze. ‘Hij ligt nog onder de stoel in mijn auto. Ik pak hem zo meteen wel wanneer ik wegga. Goed dat je het zag, Colleen.’

‘Graag gedaan,’ zei Hatteras.

Een van de twee lijnen van Ballards bureautelefoon begon te knippen. ‘Kun jij die opnemen?’ vroeg ze Colleen.

‘Geen probleem,’ zei Hatteras.

Ze verdween uit het zicht en nam de telefoon op. Toen zei ze zonder haar hoofd boven het wandje uit te steken: ‘Het is Darcy Troy op lijn een. Ze zegt dat het belangrijk is.’

Ballard nam de telefoon op en drukte op de knop.

‘Darcy, laat me raden. Shaquilla Washington?’

‘Shaquilla Wa...? Nee, ik bel over iets anders. We hebben urgente informatie over de Kussensloopverkrachter.’

Ballard voelde een koude vinger langs haar ruggengraat glijden.

‘Renée?’

‘Ja, sorry, ik ben er nog. Waar hebben ze hem?’

‘Ze hebben hem nog niet. Er is iets gevonden in de zoekopdracht naar verwanten die je vorig jaar had uitgezet.’

‘Vertel.’

‘Bureau West Valley heeft iemand gearresteerd voor huiselijk geweld. Zijn DNA is afgenomen en naar Justitie gestuurd. Er bleek een familiematch te zijn in de zaak-Abby Sinclair.’

Het was een van de eerste zaken die Ballard had aangedragen voor een vergelijkende genetische analyse nadat ze de eenheid twee jaar eerder nieuw leven had ingeblazen. Sinds de eeuwwisseling had de Kussensloopverkrachter de stad vijf jaar lang geterroriseerd. Tientallen vrouwen werden thuis aangevallen. Ze hadden liggen slapen en werden wakker op het moment dat er een kussensloop over hun hoofd werd getrokken, waardoor ze hun aanvaller niet konden zien. Nadat hij ze had verkracht, smoorde hij zijn slachtoffers tot ze bewusteloos waren en bond hij hun handen en voeten aan elkaar met plastic kabelbinders, waarna hij ervandoor ging.

Er werd een speciale taskforce opgericht, maar arrestaties waren er nooit verricht. De angst die de stad in zijn greep hield culmineerde in 2005 in de moord op Abby Sinclair, het laatst bekende slachtoffer. Met Sinclair was hij te ver gegaan. Nadat hij haar had verkracht, wurgde hij

haar. Daarna stopten de aanvallen en ging de Kussensloopverkrachter op zwart.

‘Dus er was een familiematch,’ zei Ballard. ‘Hoe nauw verwant?’

‘Heel nauw,’ antwoordde Troy. ‘Die vent die gearresteerd is, is waarschijnlijk de zoon van de Kussensloopverkrachter.’

Ballard knikte. Ze voelde haar hartslag versnellen terwijl de adrenaline door haar bloed joeg. ‘Hoelang geleden was die arrestatie voor huiselijk geweld?’

‘Negen weken.’

‘Jezus.’

‘Zolang duurt het om de monsters van de arrestatie te verwerken en in de databank van Justitie te zetten. Ze krijgen geen voorrang, zoals het DNA van een plaats delict. Gelukkig had je die verwantenzoekopdracht uitgezet.’

In de jaren dat de verkrachter met het kussensloop de stad in zijn greep hield, was Ballard bij het bureau gekomen, had ze op de politie-academie gezeten en had ze later in uniform haar patrouilles gedaan. Bij de moord op Abby Sinclair waren zij en haar partner zelf als eersten ter plaatse geweest. Het was de eerste plaats delict waar ze ooit was geweest, en ook al volgden er later nog vele, het beeld van het naakte lichaam van Abby Sinclair in haar bed, met het kussensloop over haar hoofd getrokken, was haar altijd bijgebleven. Het was de eerste zaak die ze in de bibliotheek van de verloren zielen, oftewel het moorddossierarchief, van de plank trok.

‘Oké, Darcy,’ zei ze. ‘Wat heb je over dat huiselijk geweld?’

Ballard schreef alles op, bedankte Troy voor haar telefoontje en hing op. Ze stond op om te zien wie er nog op het vlot zat. De vergaderingen op maandagochtend waren verplicht, maar afgezien daarvan hoefden de onderzoekers maar één dag per week te werken en vaak vertrokken ze na de vergadering om op een andere dag van de week aan hun verplichting te voldoen. Ballard zag alleen Hatteras en Persson. Ze wist dat Aghzafi graag op donderdag of vrijdag werkte, en Masser was waarschijnlijk vertrokken voor een afspraak met de aanklager en de verdediger in de zaak-Maxine Russell. Laffont was ner-